

~ 1 ~

Čtyři roky. Uběhly čtyři roky. Před čtyřmi lety mě rodiče opustili. Už čtvrtý rok ve stejný den na konci února usedám u jejich olivovníku na kovovou lavici, kterou maminka tak milovala. Čtvrtý rok se jim tu svěřuju se svým zármutkem i se svou zlostí. A říkám jim, že jsem jim odpustila. Jak bych také mohla něco zazlívát nejskvělejším bytostem, jaké jsem kdy poznala?

Své rodiče jsem nekonečně milovala a nebylo na tom nic zvláštního. Ještě slyším maminku, jak mi opakuje, že jsem jejich malý zázrak. Mí rodiče se bláznivě milovali a dlouho si vystačili sami dva. Nakonec však přece jen chtěli svoji lásku zpečetit. Život jim ovšem uchystal překvapení; dobré i zlé. Nedařilo se jim počít dítě, ale ani zdaleka je to neod-

cizilo, naopak, ještě víc se sblížili. Rádi vyprávěli, že jsem nakonec přišla na svět jen díky jejich silné vůli. Nezáleží na tom, jak se to stalo, ale jsem tady už devětatřicet let. Z dua přešli zcela přirozeně na trio. Bylo to pro ně samozřejmé. Hýčkali mě, milovali, vychovávali, odměňovali i kárali. Poskytli mi všechno, abych správně vstoupila do života. Vždycky jsem cítila, že vyrůstám v domě plném štěstí, kde byli mí přátelé vítáni s otevřenou náručí. Díky rodičům a svobodě uvažování, kterou mi poskytovali, jsem se mohla hledat, uvažovat o sobě a nakonec si sama vybrat, čím chci být. A pak se jednoho dne dověděli, že odporná nemoc postupně užírá neurony v mámině mozku. Brzy už nikoho nepoznám a později zapomene i na to, kým je. Pochopitelně mě chtěli chránit a skrývali to přede mnou, stali se z nich dokonalí herci. Maminka byla vždycky roztržitá, a tak jsem si ničeho nevšimla, když jsem k nim přijela na návštěvu. Táta na ni dával pozor. Žila jsem daleko od nich, v Paříži, a kdykoli jsem zavítala do našeho domu na Jihu, vynaložili veškerou energii, aby zachovali své tajemství. Třeba jsem nebyla moc všímavá, nepozorovala jsem je tak dobře, ale i kdyby mi neunikly varovné signály, stejně by nic nezastavilo pekelnou spirálu, po níž se oba vydali. Pochopila jsem to, když jsem četla jejich dopis. V několika řádcích, co se dnes obrátily v dým spo-

lu s nimi, se omlouvali za bolest, kterou mi hodlají způsobit, ale že dobře vědí jedno: pokud by jeden z nich zemřel, způsobil by mi ten přeživší mnohem větší utrpení. Žádali mě, abych jim odpustila jejich sobectví. Sobectví milující se dvojice. Jejich láska smetla na cestě životem všechno, i jedinou dceru.

„Hortense?“

Usmála jsem se. Ten tichý a něžný hlas patřil mé nejlepší kamarádce Cathie, sestře, kterou jsem nikdy neměla. Potkala jsem ji před pětatřiceti lety na první hodině baletu. Ohlédla jsem se přes rameno, blížila se ke mně zachumlaná v tlustém vlněném svetru. Kdo tvrdí, že v Provence je stále krásné počasí? Dneska tu bylo smutno, což odpovídalo mé náladě, obloha zešedla a mistral mrazil kosti v těle. Vybídla jsem ji, aby si sedla vedle mě na lavičce. Zlehka usedla, vzala mě za ruku a zadívala se na olivovník, který i ji přitahoval jako magnet.

„Škoda že tu nemůžeš zůstat o den nebo dva déle,“ zašeptala. „Vídáme tě tak málo...“

Zhluboka jsem se nadechla, zaplavila mě další vlna smutku.

„Taky mi moc chybíte. Ale dobře víš, že v tuhle dobu sem jezdím jen kvůli našim a že nemůžu zůstat déle.“

„To je dobré znamení. Máš hodně žaček?“

„Ano, docela jo.“

„Je už jasné, kdy letos v létě dorazíš?“

„Ještě ne, ale nejpозději o víkendu 14. července. Co nejdřív začnu organizovat stáže a rezervovat pokoje.“

Nechtěla jsem se zbavit venkovského domu po rodičích v Bonnieux, obci ležící na svazích pohoří Luberon. V době, kdy ztratili naději, že budou mít dítě, investovali všechny úspory do ruiny staré farmy, kterou ironicky nazvali Bastide, jak se v místním nářečí říkalo statku. Rozhodli se, že se odstěhují z města a usadí se tady. Ta rekonstrukce byla šílený nápad. Statek jim zpočátku nahrazoval dítě a nakonec přišly i opravdové kojenecké lahve a plenky. Všechny moje vzpomínky na dětství, na čas strávený s rodiči a s Cathie byly svázané s Bastide. A když bylo rodičům jasné, že jejich dcera propadla životní vášni – baletu, vybudoval táta z bývalé, dosud nevyužité stodoly taneční sál, který se zcela vyrovnal profesionálním studiím. Nepřestala jsem nikdy milovat tyhle staré zdi navzdory tomu, že tu rodiče společně spáchali sebevraždu. Milovali se tady, počali mě tu, zahrnovali mě láskou a jejich popel teď odpočíval u kořenů *jejich olivovníku*. Jak by mohli cizí lidé vlastnit tuto půdu a tyto kameny? To jsem si nedokázala představit.

~ ~ ~

„Obešla jsi dům?“ zeptala se Cathie. „Je všechno v pořádku?“

Pokaždé, když jsem v únoru přijela navštívit olivovník mých rodičů, přijali mě Cathie a její manžel Mathieu ve svém malém venkovském domku. Bylo by nesmyslné a příliš náročné otevírat dům po rodičích na čtyřiaadvacet nebo osmačtyřicet hodin. Zbožňovala jsem chvíle strávené u přátel, vládla u nich pohoda, klid a mír. Oba měli dar rozdávat spokojenost a dobrou náladu. Vnášeli lidem kolem sebe do života radost: stačilo drobné gesto, malá, zcela nenápadná pozornost a dokázalo to oblažit i nejzmučenější srdce. Před pěti lety se jim narodil syn, ale nijak nezměnili způsob života; jejich otevřenost a štědrost vůči lidem, které měli rádi, se tím ještě posílily. Poslouchala jsem, jak mi vyprávějí o svém prostém životě blízském přírodě. Představovali pro mne symbol čistoty. Cathie byla včelařka a Mathieu měl podnik na prořezávání a kácení stromů.

„Podle všeho přežil zimu dobře,“ odpověděla jsem.

„Vždyť ten dům znáš... Jakmile teplota stoupne, budeme tam pravidelně chodit otevírat okna a větrat.“

„Je to od vás hezké, ale máte dost práce i tak. Neztrácejte tím čas...“

„Vůbec nás to nezatěžuje a ty bys to měla vědět.“
Vstala a natáhla ke mně paži, aby mě taky zvedla.

„Jestli chceš chytit vlak, musíme vyjet.“

Pořádně jsem se nadechla, abych si dodala odvahy, pustila jsem její ruku a zamířila k *olivovníku*, abych se rozloučila s rodiči. Pohladila jsem kůru dlaní a nakonec jsem na ni položila tvář.

„Mám vás ráda, tati a mami. Přijedu v létě...“

Po celou cestu jsme s Cathie klábosily. Bavily jsme se, abychom překonaly smutek a špatnou náladu, abychom zaplašily prázdno, které zanedlouho pocítíme. Byl to takový náš zvyk; drbaly jsme, než jsme sjely z dálnice. Čím jsme byly blíž k nádraží, tím jsme byly tišší a poslední stovky metrů před nevyhnutelným rozloučením jsme urazily mlčky. Zaparkovala vedle stanoviště vozů k pronajmutí a nechala běžet motor; vystoupila jsem sama, Cathie mě nikdy nedoprovázela na nástupiště, nechtěly jsme před lidmi prolévat slzy. Vždycky jsem jí řekla *Díky, pusť Mathieuovi a dávej na sebe pozor*, ona mi odpovídala *Rádi jsme tě viděli, pozdravuj Aymerica, Sandra a Bertille a buď na sebe opatrná. Ať ti to jde*. Poslední polibek na tvář a vystoupila jsem z auta. Těsně před vchodem do nádražní haly jsem se obrátila a zamávala na Cathie. Ona se

usmála, a když zase vyrazila, stiskla klakson. Teprve potom na mě padla olověná tíže. Léta ubíhala – v tomhle kraji jsem nežila už patnáct let – a můj pařížský život mi přinášel radost, štěstí a profesionální uspokojení. Byla jsem sice připoutaná k rodnému Luberonu, ale nikdy by mě nenapadlo, že bych mohla opustit hlavní město; světla, hemžení, spousta činností, hluk, představení, noční život, to všechno mě neskonale vábilo. Přesto mě pokaždé při odjezdu bodalo u srdce, hrdlo se mi svíralo a cítila jsem strašlivou samotu. V hrudi mi zela trhlina, která se nikdy nezacelí, a smrt mých rodičů s tím neměla nic společného. Ta trhlina zase srostla, jakmile jsem vystoupila na nástupišti Lyonského nádraží; okamžitě mě vtáhl vír mého pařížského života, nálada se mi zvedla a já jsem se nemohla dočkat, až se zase vrátím do školy.

Před pěti lety jsme Sandro, Bertille a já převzali taneční školu od našeho mentora Augusta, stále jsme však nad sebou cítili jeho ochrannou ruku. V pětadvaceti letech jsem za sebou měla několik let působení na malých i středních tanečních scénách, nikdy velkých – nebyla jsem dost ctižádostivá a ukázněná, abych na onen taneční grál dosáhla. Čas strávený na konzervatoři mě znechutil, cestovala jsem, využívala svého mládí, bez lítosti jsem za

sebou zabouchla dveře akademického tance a protloukala se, jak to šlo. Rodiče byli čím dál znepokojenější a dělali si stále větší starosti o moji budoucnost; konečně jsem si uvědomila, že se musím sebrat. Pokud se budu nadále chovat jako věčná puberťačka, nikdy ničeho nedosáhnu. Bylo načase dospět, aby na mě rodiče mohli být pyšní. Chtěla jsem také vědět, jestli mě moje vášeň uživí, nebo jestli se jí ke svému neštěstí budu muset vzdát. Šla jsem na konkurz k Augustovi, jehož pověst jsem znala; byl tvrdý, ale spravedlivý. Přes dvacet let stál v čele gigantické taneční školy, ale pak se rozhodl, že se bude věnovat výhradně nekonformním tanečnickům, kteří vyčnívali z řady a nezapadali. Chtěl jim pomáhat najít cestu. Zuřivě jsem trénovala, byla jsem ve stresu a moje předtančení bylo úplná katastrofa. Přesto mě vzal k sobě do kurzu. A tam jsem potkala dva tanečníky, kteří se stali mými partnery: Sandra a Bertille.

Sandro právě přiletěl z Brazílie, aby se zdokonalil u přísného tanečního mistra. Byl si dokonale vědom svého výjimečného talentu, ale chtěl sestoupit z pedestalu. Výsledek kurzů u Augusta: nikdy neodjel. Obvykle se za ním všichni otáčeli – velký podíl na tom měla jeho bronzová pleť a atletická postava –, ale jakmile otevřel ústa a zazněl jeho teplý přízvuk, objevil se za krásným zjevem muž nevšední laska-

vosti a velkorysosti, navíc s fantastickým smyslem pro humor. A když rozhýbal tělo, vycházela z něj obrovská síla a hrubá živočišnost. Při jeho předtančení zíral každý kandidát s otevřenými ústy na jeho choreografii a kladl si otázku, kde se tady vzal takový talent a hlavně, sobečtěji, jak po něm vůbec může někdo vystoupit. Ale Auguste mu naprosto vyhovoval, protože u něj zůstal.

Bertille zkusila štěstí u Augusta proto, aby si vyléčila své zraněné ego. Jako mladou matku ročních dvojčat ji vyhodili ze souboru, v němž tančila několik let. Když nám vysvětlila svoji situaci, prohlédla jsem si ji od hlavy po paty a ani na okamžik jsem neuvěřila, že by ji z práce mohli propustit pro nedbalost. Bertille byla oheň pod ledovou vrstvou. Na první pohled zdrženlivá žena, ovšem pěkně umanutá, když něco nešlo po jejím. Jak často jsem musela snášet její záchvaty zlosti! Ale když tančila, skoro jsme nevěřili, že nám před pár minutami dělala scény. Její tělo se stávalo jemným nástrojem, každý její pohyb vyzařoval ohromnou energii, která vás povznášela do výšin.

Spřátelili jsme se a jeden druhého během toho šíleného roku pod Augustovou laskavou taktovkou podporovali. Dobře jsme si uvědomovali, že nás vzal pod křídlo a že se k nám připoutal. Občas jsme měli dojem, že jsme vyvolení. Ale byl na nás jen

tvrdší, přísnější a náročnější, nebral v úvahu naše duševní stavy. Museli jsme tančit, tančit a zase tančit až do úplného vyčerpání. Tlačil nás na hranici našich možností, chtěl vědět, co v nás je, neustále zkoušel naše limity. Nutil nás, abychom naplnili jeho krédo: tancem vyprávět příběh. Vyžadoval od nás, abychom osvobodili všechny emoce uzavřené v nejhlubším nitru své bytosti. Auguste nám nedovolil odpočívat, ale byl tak výjimečný, že jsme plnili všechny jeho žádosti a žádný z jeho žáků – třeba i odbojné národy – se nikdy nevzbouřil. S mými dvěma přáteli jsme ho požádali, aby nám poskytl ještě jeden doplňující rok, ale odmítl, prý už splnil své poslání. Nabídl nám ale, abychom mu postupně při výuce pomáhali. Objevili jsme učení, což třeba pro mne bylo jako skutečné zjevení. Auguste nás povzbuzoval, abychom se připravili na zkoušky a získali diplom učitele tance. Přenesl na nás své nadšení, dřeli jsme jako koně a nakonec jsme ten papír dostali. Pak nás pustil do světa, abychom se proletěli na vlastních křídlech. Učili jsme v různých tanečních školách, ale nikdy jsme nepřerušili vzájemné kontakty. Naopak. Ani od Augusta jsme se příliš nevzdalovali, pravidelně jsme se u něj scházeli. Jednoho večera jsme u něj zrovna večereli a on vyložil karty na stůl:

„Děti, jsem unavený. Zavřu školu.“

Zaječeli jsme, vyskočili ze židlí a protestovali proti takovému rozhodnutí. Tak nás šokoval, že jsme úplně zapomněli na uctivost, s jakou jsme se k němu obvykle chovali.

„Tak už dost,“ řekl klidně.

Stačilo prosté mávnutí rukou a hned jsme si zase sedli jako poslušné děti.

„Zavřu školu, ale vy otevřete svoji. Od příštího školního roku je škola vaše, teď tady budete učit vy. Sežeňte si žáky, jaké chcete, děti, mládež, dospělé. Dělejte si, co chcete, po čem toužíte, jen předávejte své umění. Pokud odmítnete, škola definitivně zavře, žezlo chci předat pouze vám. Jste mé děti...“

Dlouhé minuty jsme nebyli schopni slova před jeho uspokojenou a dojatou tváří. Dívali jsme se na sebe, z Bertillina a Sandrova pohledu jsem vyčetla stejné pocity, jaké jsem prožívala já: hrůzu, odpovědnost, ale také chuť jít do toho, pracovat, aby byl náš duchovní otec na nás hrdý. Cítila jsem, jak mi rostou křídla, jak se mi v hlavě rojí nápady a touhy, nedokázala jsem je zadržet. Promluvila jsem první:

„Nebudete litovat, že jste si nás vybral, Auguste. Můžete se na nás spolehnout.“

Od té doby škola fungovala docela dobře. Sotva proběhl zápis, kurzy byly plné. Na chodbách se potkávaly a střídaly všechny generace. Od úplně

malých, tříletých holčiček, po nejstarší, o jejichž věku se už mlčí... Bertille měla na starosti klasický balet, Sandro a já jsme vedli kurzy moderního tance a Sandro měl ještě navíc kurz světového tance. Byli jsme ovšem schopni nahradit jeden druhého, v případě potřeby jsme se mohli navzájem zastoupit. Dva sály byly neustále obsazené a dostávali jsme stohy životopisů učitelů tance, kteří si přáli pracovat s námi pod Augustovým praporem.

Poslední kurz následujícího dne jsem měla se staršími dívkami. Zbožňovala jsem je. Na počátku hodiny mě prosily, abych jim prozradila, jaká bude choreografie jejich vystoupení na závěr školního roku. Neodolala jsem a nadšeně jsem jim něco málo naznačila, ony ovšem naléhaly, abych jim předvedla všechno. Měly jsme před sebou dlouhé týdny příprav a já jsem toužila posunout laťku výš než v loňském roce. Tyhle dívky byly velmi nadané, tvořily skvěle stmelenou skupinu, stálo za námahu zvýšit o jeden stupeň úroveň vystoupení a ukázat, jak jsem náročná. Během pěti let se mnohé z nich hodně posunuly; vytrvalostí, trpělivostí a laskavostí jsem v nich dovedla zažehnout jiskřičku vášně pro tanec. Byla jsem si jistá, že dokážeme něco skvělého. A přála jsem si výjimečné zakončení výuky. Většina z nich brzy opustí školu a můj

kurz; v sedmnácti letech byl pro ně tanec pouhým rozptýlením, brzy je pohltilo studium a jiné činnosti. Viděla jsem, jak dospívají, stávají se mladými ženami, měla jsem chuť naposledy vzdát čest jejich tanečnímu nadání a zájmu o tanec.

„Tak dobrá, děvčata, předvedu vám to,“ ustoupila jsem s úsměvem.

Zatleskaly mi a nanejvýš vzrušené se usadily u stěny sálu. Jen málokdy jsem před nimi tančila, nebyla jsem tu proto, abych je drtila svou letitou zkušeností, měla jsem jim jen předat kus svého umění, umožnit jim, aby ho přijaly, rozvinuly ho a cítily se dobře. Připravila jsem si hudbu – *Černou bundu* od Aarona – která nás bude provázet příští měsíce, svěřila jsem dálkové ovládání přehrávače jedné z nich a zaujala postavení uprostřed sálu. Podívala jsem se do zrcadla, sklonila hlavu, nohy jsem měla těsně u sebe, paže podél těla a jedním gestem jsem dala pokyn. Zahltl nás zvuk. Odlepila jsem se od podlahy, nechala se vést svým tělem a příběhem, který jsem si přála vyprávět. Chtěla jsem život, energii, radost. Myslela jsem na všechno, na pohyb malíčku, i ten mohl leccos sdělit, na své oči, i když jsem je chvílemi zavírala; každé sebenepatrnější gesto posilovalo poselství, které jsem chtěla během čtyř minut a pětaticeti vteřin předat. Náhle zvuk zesílil, usmála jsem se a zpozorovala Sandra, stojícího vedle mých

žaček. Nemohl si pomoci, musel přijít, když slyšel, co se děje v mém sále. Na jeho vkus jsem sama tančila až moc málo. Dokonale reagoval na hudbu – moc dobře mě znal –, a zesílil zvuk přesně v okamžiku, kdy jsem požadovala po svých holčičkách, aby se uvolnily, nechaly to plynout. Chtěla jsem, aby z nich sálala energie, aby zaplavily prostor, aby uchvátily diváky svou svobodou a aby si ten pocit uchovaly po celý život. Teď jsem jim to předváděla a samotnou mě překvapilo, jakou radost mi uvolněnost přináší. Když se ve studiu znovu rozhostilo ticho, Sandro obdivně hvízdal:

„Bavte se dobře, girls!“

Jeho úsměv byl jako sluneční paprsek. Šeptem jsem mu vděčně poděkovala, jeho komplimenty mi šly vždycky přímo k srdci.

„Tak do tohohle se dáme,“ řekla jsem povzbudivě svým žačkám.

Všimla jsem si jejich pochybovačných pohledů.

„To dokážete! Neposílám vás přece do války. Jsem si jistá, že tuhle choreografii zvládnete.“

O hodinu a půl později jsem se opírala o tyč, dívala se na ně a utírala si obličej. Ty potvůrky by mě úplně utahaly. Pocítila jsem však trochu uspokojení; mířila jsem přesně, ony mou výzvu přijaly. Mrkla jsem se na hodiny a tleskla do dlaní.

„Tak do šatny, holky! A fofrem!“

„Příští týden, Hortense!“

Odcházely a pořád přitom štěbetaly. Zatímco se oblékaly, využila jsem toho a protáhla se, hlavně jsem si uvolnila svaly, chtěla jsem být v příštích hodinách ve formě. Pak jsem vypila půlku lahve vody. Když mé žačky vyšly ze šatny převlečené, vyšňořené na rande s přítelem jako schránky na svaté ostatky, doprovodila jsem je k východu. Nestarala jsem se o to, co budou dělat potom, to byla výhoda kurzů pro mládež a dospělé; nemusela jsem je hlídat nebo čekat na maminky, které mají zpoždění. Každá mě políbila a pak zmizely.

„Pořádně si odpočiňte, kočičky!“ volala jsem za nimi na ulici.

„Jasně!“

Smála jsem se jejich bezstarostnosti, ještě když jsem šla do kanceláře, která dřív patřila Augusto-
vi. Nikdy jsme nepochopili, proč si nevybral pohodlnější místo. Maximálně šest metrů čtverečních, ale i nám se podařilo nacpat sem stůl, tři židle, dvě kartotéky, miniledničku a své vzpomínky. Mí přátelé už tady byli, Sandro seděl na svém hřadu – na horní polici – a Bertille za psacím stolem, kde se zabývala papírováním (obě jsme se o tuhle nevděčnou práci dělily).

„Jde to?“

„Jo, docela jo.“

„Už toho nech, zítra to dodělám.“

Sedla jsem si a masírovala si kotník, který mě už nějakou dobu brněl.

„Tvoje choreografie je patrně úplně geniální.“

„To nevím, ale holky jsou z ní nadšené.“

„Nehraj si na skromnou! Je to směšné! A upřímně řečeno, jsi skvělá, a já doufám, že s nimi budeš při představení tancovat, protože kdybys tam nebyla, byl by to zmatek.“

Smetla jsem ten návrh mávnutím ruky.

„Každopádně se na to moc těším,“ dodala ještě Bertille.

Pohodlněji se opřela o opěradlo židle a vrhla na mě udivený pohled.

„A co tu vlastně ještě děláš? Nepřijede snad dneska večer Aymeric?“

Ten tanec mě úplně rozhodil! Jak jsem na něj mohla zapomenout?

„Musím letět!“

Vyskočila jsem ze židle, odstrčila Sandra, sáhla po své staré kabelce od Darel, od níž jsem se nikdy neodlučovala, popadla jsem kabát a uvázala si šátek. Rozchechtali se, když viděli ten úprk. Vyplázla jsem na ně jazyk.

„No jo, no jo! Už deset dní jsme se neviděli!“

„To se teda často nestává,“ podotkla Bertille.

„Ano, naštěstí..., ale teď to bylo trochu komplikované, měl spoustu služebních cest, takže...“

„Takže mu předvedeš velkou hru, je mi to jasné!“ utahoval si ze mě Sandro.

„Jen jestli budu mít čas se na to připravit!“

„Vyložím tě doma, pokud ti to pomůže, taky na mě někdo čeká,“ oznámil nám a natahoval si přitom své mechanické hodinky.

Podal mi helmu na skútr. Zvedla jsem oči k nebi a zadržela smích. Sandro byl kat ženských srdcí, potřeboval všechny, mladé, méně mladé i ostatní. Nechtěl dělat žádné rozdíly, nepřipouštěl diskriminaci. Se svým neodolatelně okouzlujícím přízvukem nám vždycky vysvětloval, že žena je žena, je vždycky krásná, tajemná a žádoucí, ať je jak chce stará, ať má v pase kolik chce a ať je velikost její podprsenky jakákoli. Občas jsme se ho s Bertille pokoušely usměrňovat, ale k ničemu to nevedlo.

Seděl na svém skútru, proplétal se přecpanými ulicemi a pískal si jakousi melodií z rodné Brazílie. Za necelou čtvrt hodinku jsme dorazili ke mně. Zvedl hledí, když jsem slezla z jeho mašiny a podala mu helmu.

„Nech si ji, zastavím se pro tebe zítra ráno!“

„Myslíš, že vstaneš?“ zeptala jsem se a nevěřičně povytáhla obočí.

„Nemám moc na vybranou. V kolik ráno začínáš?“

„V deset!“

„No jo, máš hodinu s těmi svými mazánky!“

Usmála jsem se, moc jsem se na ně těšila. Už dva roky jsem s pomocí psychologa a pohybového poradce pracovala každý čtvrtek ráno s hendikepovanými dětmi a pomáhala jim zase získat pružnost a ohebnost. Dostávala jsem za to houby, Bertille sice skřípala zuby, ale bylo mi to jedno.

„Tak jo, zítra tě čekám a díky za odvoz!“

„Pospěš si! Láska je netrpělivá!“

Pořád si pískal, když vyrazil od chodníku. Já jsem beze spěchu vyklusala šest pater, která mě dělila od mého bytu.

Žila jsem tu už přes čtyři roky. Zamilovala jsem se do toho hnízda pod střechou, do kokonu, který mi pomohli opravit Sandro, Bertille a její manžel. Koupila jsem ho za peníze, které jsem si spořila od chvíle, kdy jsem začala pracovat, a za to, co mi dali rodiče. Určitě jsem udělala dobře. Vždycky mě podporovali, abych investovala stejně jako oni do něčeho trvalejšího, tedy do nemovitosti, a trvali na tom, že mi pomůžou. Když jsem vstoupila do téhle velké zpustošené místnosti o čtyřiceti metrech čtverečních s balkonkem mezi zinkovými stře-

chami, okamžitě jsem věděla, že by se jim to líbilo a řekli by mi, že ta místnost jsem celá já. Strávila jsem celé dny broušením stěn a starých parket. Kvůli kuchyni jsme se vypravili do Ikey a Sandro se poprvé v životě pustil do montování nábytku. Proto jedné skříňce dodnes chybí dvířka. Abych oddělila ložnici od zbytku bytu, vyčenicichala jsem někde starý paraván z třicátých let, naaranžovala na něj bílou voálovou záclonu, která podtrhovala jemně našedlou barvu malby. Na miniaturní balkon jsem zavěsila dvě žárovčičky z vánočního řetězu, na víc tam nebylo místo, postavila tam jeden květináč, a když bylo venku hezky, mohla jsem tam dát skládací kovový stoleček, který jsem měla po zbytek roku zasunutý za dveřmi.

Zbývala mi necelá hodina, než se mi Aymeric ozve; měla jsem čas, abych se připravila. Tolik se mi po něm stýskalo! Až ho uvidím, rozplyne se tíseň po návštěvě olivovníku mých rodičů. Bloumala jsem nahá po místnosti, vložila do přehrávače disk – teplý hlas Alicie Keys –, a potom jsem si obzvlášť pečlivě vybrala prádlo a ideální šaty, černé s nahými zády, a zpod postele jsem vytáhla sandály na vysokém podpatku se šňůrkami. Venku byla sice zima, ale co na tom, šlo mi o to, jak to zapůsobí na něj, ten účinek jsem dobře znala.

Vzkaz jsem dostala ve chvíli, kdy jsem vstupovala do koupelny, chvilku jsem bojovala s drobnou rodící se úzkostí, ale oddychla jsem si, když jsem si přečetla: *Jsem v zácpě, nezastavím se pro tebe, jdi tam rovnou a hned! Stýská se mi... libám. A.* Okamžitě mi bylo líp a konečně jsem vklouzla pod sprchu. Voda mě uvolnila a zklidnila. Ledová sprcha na závěr mi osvěžila a oživila kůži. Omotala jsem si kolem těla osušku a pečlivě se nalíčila, abych zvýraznila své šedé oči a světlé rty. Měl rád mé přirozeně blond vlasy, učesala jsem si je do volného uzlu, z něž jsem rafinovaně nechala padat jeden pramínek, tenhle účes se mu nejvíc líbil. Pak jsem se natřela suchým olejem, po němž mám sametovou pokožku. A poslední dotyk: jediná kapka parfému mezi ňadra. Byla jsem připravená.